

PAPÍROVÍ DUCHOVÉ

JULIA HEABERLIN

PAPÍROVÍ DUCHOVÉ

Julia Heaberlin

Copyright © 2018 by Julia Heaberlin

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Bohuslava Nováková, 2018

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-830-6 (pdf)

PAPÍROVÍ DUCHOVÉ

Julia Heaberlin

Překlad Bohuslava Nováková

STEVOVI,
KTERÝ SE NA MĚ ANI NA CUBS
NIKDY NEVYKAŠLAL

„Fotografie je tajemství o tajemství.
Čím víc vám toho řekne, tím méně víte.“

Diane Arbus (1923–1971),
americká fotografka

Předtím

Když bylo sestře dvanáct, spadla do hrobu.

Hrály jsme si samy na opuštěném hřbitově, kolem nás na všechny strany trčely náhrobní kameny. Zem byla porostlá sešchlou trávou, která měla stejnou žlutou barvu jako sestřiny vlasy. Srdce mi zběsile bušilo. Když jsem se natáhla dolů, abych jí pomohla ven, dosáhla jsem jí jen na špičky prstů. Byl to čerstvě vykopaný, čekající hrob.

Sestra se v té díře smála.

Mně bylo pět.

Sestra se po hřbitově v texaském Weatherfordu ráda potulovala. Byl tu pohřbený Petr Pan, ačkoli na náhrobku stálo Mary Martinová Hallidayová. Dál tu byla třeba Jimmie Elizabeth nebo dívka zvaná Sophronia. Tak se mimo jiné jmenuje jedna anglická můra, fialová lilie a postava od Charlese Dickense. To mi řekla sestra. Měla v plánu pojmenovat tak svou prvorozenou dceru a říkat jí Sophri nebo Phronia.

Byly tu stovky hrobů. Dělalý jsme mezi nimi hvězdy a pod námi tlely miliony kostí.

Smrt k ní přišla jako sen. To stálo na jednom ze starobylých bílých náhrobků. Zbytek epitafu si nepamatuji, přestože mi ho sestra pokaždé četla.

Běžela jsem k babičce pro pomoc.

Sestra z toho hrobu vylezla úplně sama a bez sebemenšího škrábnutí.

Když nad tím zpětně uvažuji, říkám si, že to musel být ten den, ta chvíle, kdy ji prokleli. V devatenácti letech pak zmizela, jako by se z nebe sneslo laso, chytilo ji a odneslo pryč.

To byl den, kdy jsem se začala bát.

NYNÍ

„Co jsi, sakra, zač?“

Posunu svou královnu blíž k jeho králi. „Ty víš, kdo jsem.“

Natáhne pravou paži, tu, kterou stále ještě ovládá, přes šachovnici. Jediný, rychlý pohyb. Figurky se rozletí, odrážejí se od koberce a zapadávají do zaprášených koutů. Necuknu sebou, přesně jak jsem si nacvičovala. Necukne sebou ani další osoba v místnosti, hluchá dáma, která plete cosi modrého. Nebo zeleného nebo zlatého nebo růžového. Mohlo by jít o jakoukoliv barvu.

Nemá jehlice. Hýbá rukama ve vzduchu a její neviditelná šála se vrství jako harmonika. Na šedivých vlasech má nakřivo posazený svatební závoj. Ručička na hodinách visících nad její hlavou poskočí.

Při každé návštěvě mám sto chutí ty hodiny ze zdi strhnout. Čas pro lidi v tomto domě nic neznamená. Nemají potřebu vydávat se za dveře zamčené na tři západy ani uvažovat, kdo nebo co na nich zanechalo tři bílé škrábance. Nemá smysl myslet na lidi, kteří za vámi nikdy nechodí, nebo na ty příšernosti, které

jste udělali. No a co, že si nepamatujete, že jste neměli rádi zahnědlé banány nebo umělý smích v seriálu *I Love Lucy*. Teď je jíte, když se na ten seriál díváte.

Uvažuji, na co Carl myslí. Možná na to, že by mě nejradši zabil. Je mi dvacet čtyři, spadám tedy do toho správného věkového rozmezí. Jsem běloška. Štíhlá. Prý vypadám jako moje sestra. Ona ale na rozdíl ode mě vyzařovala jakousi vnitřní energii. Byla teatrální. Kurážná.

Bavička. Lidi to k ní táhlo. Měli ji rádi. Přitáhlo to i Carla a on jí vzal život.

Možná si myslí, že jsem moje mrtvá sestra a přišla jsem ho strašit.

Já jsem její náhradnice, Carle. Pouhá skořápka napěchovaná dynamitem, načasovaná pomstou. Ta nervózní s křídly, co se chystá skočit na jeviště. Ty a já budeme herecké hvězdy.

Při každé návštěvě jsem pro něj úplně cizí, pokud nelže. Pokaždé tvrdí, že si nevzpomíná, jak se jmenuji. Neodpovídá, když se ho ptám, proč má v červnu na sobě kravatu s vánočním motivem, ani mi neprozradí, kde koupil ty těžké, okované boty. Nesdělí mi ani, na jakém krásném místě byl naposled. Ty boty mi připomínají vyhlídku. To, když člověk pevně stojí na okraji srázu a shlíží na krásu, která se táhne na míle daleko.

Mé výlevy o botách, předcítání Walta Whitmana a Johna Grishama u okna ani vtipy o mluvících kravách na našich vycházkách po okolí Carla ani za mák nezajímají. Žádná z těch věcí nebo aktivit, které společně dělá milující rodina. Dnes ráno jsem ho v restauraci sledovala, když si poléval lívance jahodovým sirupem a krájel je na pravidelné kousky. Měla jsem sto chutí se zeptat, jestli mu ten sirup připomíná krev.

Jako by se mě snažil přesvědčit, že jeho oči jsou jen temnými dírami do neznámé galaxie, kde se o samotě schovává, ale mě

tím nenachytá. Zajímalo by mě, co vidí on v těch mých. Jsou mu povědomé?

Podle výpovědi jednoho ze svědků je *zatraceně dobrý herec*.

Teď mi tímhle neškodným násilím připomíná, že je pořád silný. Důležitý. To už vím. Pečlivě jsem ho studovala. Zvážila rizika. Když byl ve sprše, prohledala jsem mu pokoj a našla jeho poklad. Otlučení kufr, ve kterém byly cvičební gumy a pětikilové činky, díky kterým vypadal pořád vysportovaně. V kapse na zip byl nabroušený kapesní nůž, stříbrný zapalovač s vyraženým písmenem N a jediná cigareta.

Pod výstelkou měl schovanou fotografii. Nedalo se určit, zda je z počátku minulého století nebo ze současnosti. Fotograf Carl, jehož kniha *Cestování časem*, plná bizarních snímků, se kdysi stala bestsellerem, je odborník na nadčasovost. Okraje snímku jsou lehce roztřepené a uprostřed je bílý ohyb, který dívku rozděluje vejpůl. Dívka stojí na vyprahlé půdě, která zjevně nikdy neokusila déšť.

Na krku má řetízek s droboučným klíčkem. Je to tentýž, který má Carl tajně ukrytý na chlupaté hrudi. Jednou jsem ho zahlédla, když mu vyklouzl z košile a houpal se nad šachovnicí. Je ta dívka také jednou z jeho obětí?

Staří sérioví vrazi na svobodě se samozřejmě musí někam uchýlit. Hodně jsem nad tím přemýšlela. Určitě se časem unaví. Rozhodnou se starat se o růže nebo o vnoučata. Zlomí si nohu v krčku nebo je postihne infarkt. Přepadne je impotence. Dojdou jim peníze. Nevšimnou si blížícího se auta. Přiloží si pistoli ke spánku.

Ti vrazi, kteří veřejně vyzráli nad systémem, neviditelné příšery, které nikdy nechytí a které se jako hudební kulisa kradou kolem. Jako pištlivé hoboje a dunivé bicí. Jen někteří zaslechnou jejich zvuk, na úplném konci, když už je příliš pozdě.

Trvalo neskutečně dlouho, než jsem toho muže, který dle mého přesvědčení zabil mou sestru, našla. Celé roky. Desítky rozhovorů. Stovky podezřelých. Tisíce dokumentů. Čtení, pronásledování, krádeže. Byla to posedlost, která se nezastaví před ničím, posedlost, která trvala od mých dvanácti let. Má sestra se tehdy za denního světla na kole vypravila hlídat děti, ale nikdy nedorazila. Bylo *ráno*.

Dva roztomilí chlapečci, Oscar a Teddy Parkerovi, se jí tehdy nedočkali. Nechce se mi ani věřit, že z obou jsou teď už středoškoláci. Jejich matka mi před několika měsíci poslala Oscarovu esej, kterou přiložil k přihlášce na vysokou, se vzkazem, že ji možná ocením.

Tím jsem si nebyla tak jistá. Nepřečetla jsem si ji hned. Neměla jsem nejmenší tušení, co by v eseji mohlo být – věděla jsem jen, že tématem bude má sestra. Zastrčila jsem ten papír do zrcadlového rámu v koupelně. Nelíbila se mi představa, že sestřin život rozpitvávají a hodnotí nějakí univerzitní profesoři.

Trvalo mi měsíc, než jsem sebrala odvahu a esej si přečetla. *Nic, psal Oscar, už nikdy nebylo stejné. Bylo mi teprve pět, ale věděl jsem, že její zmizení všechno změnilo. Náramek, který jsme spolu vyráběli, jsem nosil tak dlouho, dokud se nerozpadl. Žádná další paní na hlídání se jí nevyrovnala. Upřímně, nevyrovnala se jí žádná dívka. Nikdy už se nebudu cítit v bezpečí, přesto na ni ale myslím pokaždé, když potřebuji odvahu. To kvůli ní chci studovat trestní soudnictví.*

Často jsem myslela na to, jaký měla sestřina smrt dopad na naši rodinu. Na *mě*. Ani fyzicky už jsem se nikdy necítila stejně, jako by se všechny buňky proměnily, navždy naprogramované, aby byly ve střehu.

Nikdy jsem nepomyslela na bolest, kterou museli cítit ti dva chlupci, kterým čítávala Harryho Pottera. Když paní Parkerová v 9.22 zavolala a vyptávala se, proč Rachel nedorazila, zrovna jsem si připravovala ingredience na sušenky.

Rodiče, oba účetní, odešli o čtvrt hodiny dřív do práce. Bylo mi skoro třináct a celé léto jsem měla za úkol uklízet dům a vařit večeri. Běžný den v normální domácnosti.

Je Rachel nemocná? Zajímal se paní Parkerová. Nezlobila se, dělala si jen starosti. Má horečku?

Nehoda, napadlo mě hned. Srazilo ji auto. Leží někde v bezvědomí. Sáček mi vypadl z ruky a mouka se rozsypala po podlaze.

Trvalo dlouho, než ji někdo uklidil. Následoval zmatek, během kterého lidi rozšlapali mouku po celém domě, stopy po nich zůstaly celé týdny. Některé z nich byly patrné ještě po několika měsících. Bylo to, jako by tam Rachel byla s námi, procházela se po domě jako duch.

Když jsem konečně tady s Carlem a o něco se pokouším, uvažuji najednou, jestli to nevzdat. Nikomu jsem o svém plánu dostat ho odsud a zjistit pravdu neřekla.

Nebylo by to poprvé, co bych nesplnila slib, který jsem si dala. Ta dívka z jeho kufru s klíčkem, který nikam nepasuje, mě očima vybízela, abych odešla a neohlížela se.

Nechci myslet na to, co by Carl svými zdravými rukama ještě dokázal udělat.

Místností hučí klimatizace, z otvoru proudí vlažný větřík. Závoj se lehce nadzvedává a jako pavučina přejíždí po vráscité tváři.

Skláním se, abych sebrala šachové figurky, a mizím pod karetním stolem.

„Co jsi, sakra, zač?“ křičí a uhodí do stolku. Bota mu vystřeluje dopředu a dopadá na mou ruku. Tlačí mi na ni, dokud neucuknu. Přinutím se nevykřiknout a otevřu dlaň. Nejmenší figurka. Pěšec, jak jinak.

„Jsem tvoje dcera,“ lžu.

Je to jediný logický způsob, jak ho dostat do opatrovnictví.

Co jsi ty, sakra, zač?

Při desáté návštěvě začínám uskutečňovat svůj plán. Carl pořád ještě tvrdí, že jeho dcera nejsem, ale teď už si vzpomíná na mé jméno, tedy alespoň na ten pseudonym, který jsem mu pověděla. Jen tak mimochodem navrhu, abychom jeli na dovolenou. *Pár týdnů, přemlouvám ho. Odpočineme si. Lépe se poznáme. Alespoň si můžeš udělat přestávku od tohohle klaustrofobního vězení.*

„Když s tebou pojedu, necháš mě používat propisky?“ ptá se. „Paní T. mi propisky zakázala. Říkala, že bych je mohl někomu vrazit do krku.“

„A já bych pak ten binec musela uklízet,“ ozve se paní T. z kuchyně. Vždycky se se svým „roztřeseným polským pozadím“, jak mu říká Charles, objeví nenápadně a včas.

Ale právě paní T. se ho před třinácti měsíci ujala. Její dům na půli cesty pro staré zločince byl jediným, který byl ochotný přijmout slabomyslného potenciálního sériového vraha potom, co ho policisté našli, jak se potuluje po dálnici.

Slavný Carl Louis Feldman, který se věnoval umělecké a dokumentární fotografii a byl podezřelý z pronásledování

mladých žen a jejich následných únosů, tvrdil, že si nevzpomíná, jak se jmenuje. K jeho identifikaci bylo třeba otisků prstů a vzorku DNA. Místní nemocnice odhadla, že trpí začínající demencí, a vyslala ho zpět mezi lidi.

Protože i kdyby „nepochybně byl zvrhlým Tedem Bundym s foťákem a pick-upem“, jak jednou prohlašoval státní zástupce, Texas už to prostě nezajímalo.

V případě pohřešované dívky ho prohlásili za nevinného – jediný případ, za který byl souzen, jediný, který obsahoval nějaké přitěžující okolnosti související s objevenou DNA. Po třech dnech projednávání porota rozhodla, že může jít. To taky udělal a celé roky se schovával jako nějaký pavouk v temném koutě. Musela jsem nohou poklepávat tak dlouho, dokud nevyšlezl.

Kdo mohl tušit, že skončím tady – nacpaná na prosezené pohovce mezi vrahem mé sestry a ženou, která plete neviditelné svetríky. Tato žena na sobě dnes nemá závoj, ale prsty jí kmitají, jako by nad ní stál dozorce s bičem.

Ostatní obyvatelé domu jsou všemožně rozmístění, v kuchyni, ložnicích, koupelně – daleko od televize, která začíná svou šichtu každé ráno v šest. Ten neutuchající šum slyším po odchodu ještě celé hodiny.

Carl odtrhne oči od obrazovky, kde právě běží Discovery Channel. Jde o dokument o tarantuli, která dokáže přežít dva roky bez potravy.

Otočí se ke mně a kostnatým kolenem mi schválně vrazí do stehna. Představím si, jak tím samým kolenem klečí na Rachel. Najednou jsem ráda, že ta žena vedle mě je hluchá a že její ostré jehlice jsou jen vymyšlené.

Carl zvedá ruku. Paní T. zmizela. Chystá se mě dotknout. Dovolím mu to. Cokoliv bude chtít. Cokoliv bude nutné.

Lehce mi drsnými prsty přejede po tváři, zatímco já zírám na chlupatého pavouka, který právě v televizi bojuje s ještěrkou.

Přejíždí mi po bradě, po uchu. Pak mu ruka sklouzne k mému hrdlu. Tiskne mi dva prsty do prohlubně vedle průdušnice.

„Buch, buch,“ prohlásí. „Buch, buch. Tady máš krkavici.“

Přikývnu a těžce polknu. S krčními tepnami jsem po přečtení stovek lékařských zpráv dobře obeznámena. Dělí se na tři vrstvy – intima, media a adventitia. Víím, že devadesát procent krve do mozku přivádí právě tyto dvě krční tepny. Seriály nelžou. Pořádný úder do jedné z nich a do několika minut je po vás.

Carl mi dál přidržuje prsty na hrdle, přestože se ozývá hlasité zaklepaní. Pak dvakrát cinkne zvonek.

Shýbám se pro kabelku, takže mě Carl musí pustit. Musím se nadechnout a smazat si z obličeje nenávisť a ponížení, kterých si, doufám, nevšiml. Lovím v kabelce. Slyším vrzání prken, svist sukně paní T., hlasité cvakání, jak otvírá jednu petlici po druhé. Dveře se otevřou.

Když se znovu narovná, návštěvnice už překračuje práh. Je to tmavovlasá dívka jménem Lolita, s růží vytetovanou na vnitřní straně zápěstí. Chodí sem každou středu – je to vnučka jednoho z obyvatel domu, kterému se nadále daří zapomínat, že někde jednou podpálil dům i s jeho nájemníky. Teď už je poslušný. Ve vězení není jen proto, že při požáru nikdo nepřišel o život.

Všimla jsem si, že Lolita se v Carlově přítomnosti vždycky dívá na podlahu. Ani dnešek není výjimkou. Jako obvykle má na sobě šátek s růžovými a bílými šneky. Jednou ho měla uvázaný ve vlasech místo gumičky, jindy kolem pasu místo pásku. Dnes ho má volně omotaný kolem krku. Zaslechla jsem paní T., jak komusi šeptá, že ten šátek byl dárkem právě od jejího dědečka. Nosí ho, aby mu připomněla, kdo je.

Paní T. s Lolitou vyplují za hlasitého štěbetání z pokoje, aniž by nám věnovaly pozornost. Podám Carlovi propisku, kterou jsem vylovila v kabelce. Je to moje oblíbená, krásně se s ní píše.

„Jak sis přál,“ prohlásím. „Takže pojedáš?“ Říkám to úpěnlivěji a naději, než bych si byla přála. Možná díky tomu zním víc jako jeho dcera. Možná je to tak dobře.

Zastrkuje si propisku za pas a odhaluje přitom cestičku černých chlupů. Srdce mi buší až v krku, víc než když mě držel za hrdlo.

„Hezká holka, hezkej šátek,“ prohlásí věcně Carl. „Věděla jsi, že existují plži, kteří mají dost jedu na to, aby zabili člověka? Lidi jim přezdírají Cigaretky, protože potom, co tě kousnou, máš tak akorát čas na to si zapálit.“ Šfouchne mě do žeber. „Ale no tak. Usměj se. Ono to s tím nebude až tak horké.“ Carl zvedá ruku k ústům a předstírá, že potahuje z cigarety. „Zajímalo by mě, jestli Lolita ráda kouří.“

Když jsem Carla poprvé uviděla na fotografii, přepadl mě známý pocit. Byl na té fotce vidět jen částečně, šlo o umělecký snímek focený ve stínu. Zdálo se mi, že ho odněkud znám. Zdá se mi to pořád. Když se snažím ho rozpoznat, připadá mi, jako bych se snažila vybavit si jméno bezvýznamné postavy z knihy, kterou jsem četla strašně dávno. Ale přesně proto jsem tak přesvědčená, že to byl právě Carl.

Proběhly další dvě návštěvy a Carl se pořád ještě neuvolil se mnou jet. Teď už ho z hlavy nemohu dostat vůbec. Nedá mi spát. Když jsem v noci sama doma, cítím, jako by mi prsty přejížděl po těle a hledal puls.

Teď mi tělem proudí vztek. Tentýž příval jsem cítila na cestě sem. Shrbeně sedíme v dřevěných křeslech na špinavém dvorku paní T. V rohu je malinkatá zahrádka, kde, jak mi Carl nadšeně sdělil, jsou pohřbené tři kočky a veverka. Po vysokém plotě se vine zimolez a réva, tvoří jakousi hustou klec.

„Nechápu, co bych z téhle rádoby dovolené měl,“ stěžuje si Carl. „Mohla bys být blázen. To lvice většinou loví, ne lvi. To

jsem se dozvěděl včera v televizi. Musím uznat, že paní T. na televizi nešetří.“ Popíjí z velkého kelímku, kam jsem mu na jeho přání smíchala Sprite, třešňovou kolu a Dr Peppera.

Spěšně měním strategii. Mluvím tiše, aby se můj hlas nedonesl rozbitými okny do domu. „Musím to vědět.“

Carl klidně vytahuje z kapsy žlutý čtverec a rozkládá ho. „Chci, abys to řekla.“

„Musím vědět, jestli jsi vrah. Jsem tvoje dcera, musím vědět, jaká krev mi proudí žilami. Dlužíš mi to.“ Alespoň dvě z těch tří vět jsou pravdivé.

„Ani to nebolelo, co? Takže jsme si ujasnili, že tahle dovolená není o nějakém stmelování nebo dýchání čerstvého vzduchu. Kdybys vážně byla moje dcera, řekla bys mi to hned. Mluvila bys o tom, že nechceš, aby z tvých dětí byli vrazi. Brečela bys jako želva. A vypadla bys odsud, co nejrychleji by to šlo. Tak se chovají normální holky.“

Otevřu pusou, abych se ohradila, a pak ji zas zavřu. Carl má pravdu. Já nejsem normální holka. On je dnes neobvykle při smyslech. Nechci to zhatit.

„Abys věděla, tohle všechno je jen výraz šílenství,“ pokračuje. „Nemůžu si vzpomenout. Občas se tu staví policajt, aby se o tom znovu přesvědčil. Myslí si, že mu kecám. Když se dostat mi do hlavy nedaří jemu, proč si myslíš, že tobě se to povede?“

Jaký policajt? Někdo, koho znám? Na vteřinku mám pocit, že na sobě cítím prsty jiného muže.

„Mám plán, jak ti pomoci si vzpomenout,“ přemlouvám ho. „Místa. Fotky. Nechceš to vědět?“

„Proč bych to měl *chtít* vědět? Tedy jsi mnohem hezčí než ten policajt. Lvice na lovu.“

Narovnává ten žlutý papír, který předtím vytáhl z kapsy. Odsud nevidím, co na něm stojí, jen rozeznám, že na psaní použil mou propisku. Pak si Carl přidrží papír před obličejem

jako vážné dítě. List se trochu třese, přestože vzduch je těžký a nehybný.

Když začne číst, uvědomím si, že měl celou dobu v plánu se mnou jet.

Odřikává podmínky – co všechno chce oplátkou za to, že vůbec nastoupí do auta.

Každý den chce ledový čaj, který mu dělávala jeho babička.

Knihy.

Lopatu.

Ten seznam je dost dlouhý. Asi v polovině se přestávám soustředit a myslím na další krok – jak přemluvit paní T., aby Carla pustila. Řekla jsem jí, že v mém rodném listu stojí u položky otec poznámka „neznámý“ – že jsem na něj přišla díky shodě DNA. Doufám, že zase nebude chtít nějaké dokumenty.

Když Carl dočte svůj seznam, velkoryse pronese: „Ale nemusíš si s těmi věcmi před odjezdem dělat starosti.“

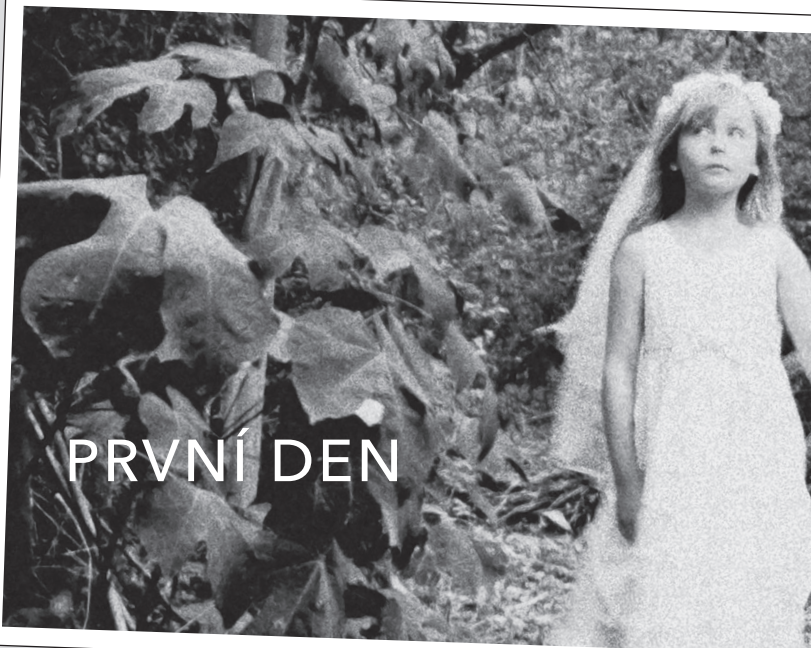
Pečlivě papír skládá a ukládá ho zpět do kapsy. „Jsi to ale divná žába. Hlavně to *divná*. Zajímalo by mě, proč se nebojíš, že tě taky zabiju.“

Podmínky

foťák
omáčka z papriček bhut jolokia
ledový čaj (denně)
Dairy Queen
whataburger
Ruby Red
kleštičky na nehty
1510
trhané vepřové
Baby Head
Muleshoe
Tajemná světla
péřový polštář
SŘ
vodka Tito's
basa piv
pohorky
provaz
lopata
Dallas 63 (Stephen King)*
Lonesome Dove*
Odysseus*
mexický Dr Pepper s cukrem
vodotěsné hodinky (do 300 m)
baterka
olej WD-40
New York Times
fólie Glad Press'n Seal
Bible

* Jen v pevné vazbě!!!

PRVNÍ DEN

MŮJ PŘEŽÍVACÍ SEŠIT, 8 LET

Jak být odvážná jako sestra:

1. Zařídit si sešit.
2. Najít svoje strachy.
3. Vyzkoušet je.
4. Vylézt v noci oknem jako ona.
5. Nebát se.

Naděje mě úplně zaplavila. Konečně si balí na náš výlet. Dokonale složená trička. Ponožky v igelitovém sáčku. *Na hranici OCD*, tvrdily dvě zprávy od psychiatra. Dál si Carl balí jedny tepláky, dvě pyžama.

Šuplíky v jeho malém modrém pokoji jsou prázdné, v šatníku visí prázdná ramínka. Balí si všechno, co si sem kdysi přivezl, a přesto tím nenaplní ani jeden kufr.

Kde má věci? Když ho u soudu propustili, prodal dům a na šest let zmizel. Mluvílo se o tom, že má nějakou chaloupku v lesích. Psali o tom v lesklém časopise s názvem *Temná komora*, což bylo příhodné, vzhledem k tomu, že Carl byl fotograf.

Ode dveří mě sleduje paní T. Opírá se o rám se založenýma rukama jako bachař ve vybledlé zástěře. Trvalo to týden, ale nakonec jsem ji přesvědčila. Ona mě přemluvila, abychom jeli jen na deset dní místo čtrnácti.

„Jste si tím pořád jistá, že ano?“ vrací mě hlas paní T. do reality. Chce, aby se jí tak říkalo, protože ji zmáhá, jak lidé przní její polské příjmení plné souhlásek.

Víc než jednou se mi chlubila, jak je odvážná, že poskytla útočiště vyvržencům a zločincům, „jak káže Kristus“. Vždycky jsem ji nesnášela. Tedy do chvíle, než jsem ji před dvěma týdny viděla objímat tu starou dámu se závojem. *Váš milý se stihne z války vrátit ještě před svatbou*, ujišťovala ji.

„Bude to v pořádku,“ odpovídám.

„Deset dní je delší doba, než si myslíte. To vám musím zdůraznit. *Musíte* dohlédnout, aby bral léky. Někdy se celý roztřeše, ale jindy je úplně v pořádku.“ Ukazuje na krabičky v sáčku, který držím v ruce. „Jen si nemyslete, bude vám lhát. Zapomene. Když zapomene, není to dobré. Však jste to sama viděla minulý týden. Kolik že vám je let? Nevypadáte, že byste mohla být jeho dcera. Jste moc mladá. Je vám devatenáct? Dvačet? Když si to spočítám, nebude to vycházet.“

Tak, říkám si v duchu. Zastavte mě. Někdo by asi měl.

„... ale budu vám věřit, protože se zdá, že máte srdce na pravém místě. Jen nezapomeňte, na čem jsme se domluvily. Já po vás nechtěla dokumenty. Nechci být těch deset dní, kdy bude s vámi, bez peněz, obzvlášť, když sem na ty své kontroly chodí ta megera z kraje. Už tak dostávám málo. Asi si tam nahore myslí, že dům na půli cesty znamená, že mám dostat jen polovic.“ Tuhle frázi má ráda. Pokaždé když ji pronáší, usmívá se.

„... ale nedochází jim, že starat se o šest polobláznů je jako starat se o dvanáct lidí. Půlku myslí mají pořád jasnou, jen co je pravda, plánují, jak se tajně vyplíží pro tequillu a donuty. Zbylá půlka myslí jim utíká bůhvíkam. Je to tu dost náročné. Že, pane Feldmane?“

Když mluví, nepřerušuji ji, tenhle proslov jsem slyšela už několikrát. Carl si balí vánoční kravatu, ukládá ji ke spodnímu prádlu. Ulevilo se mi, že ji nemá na krku. Bude lepší, když k nám nic nebude přitahovat pozornost.

Před hodinou, když si myslel, že se bavím s paní T., zakopal své činky v neudržované zahrádce. Celou dobu jsem ho sledovala z kuchyňského okna. Netuším, kam zmizely jeho ostatní poklady. Ty budu řešit později.

Ten nůž, který by prořízl kůži jako papír, až by tekla jahodový sirup. Ty dlouhé gummy, kterými by se dalo škrtit. Ten zapalovač s vyrytým *N*, který ještě funguje. Zkoušela jsem ho.

Ta fotografie dívky na poušti, ze které mi vysychá v ústech.

„Netuším, co si od té vaší dovolené slibujete,“ prohlásí paní T., „ale nečekejte žádné úžasné aktivity pro otce a dcery. Ani jeden z vás.“

„Měl už někdy záchvat agrese?“ Je od nás jen dva metry. Chci, aby mě slyšel. *Agrese* se v denních zápisech paní T. neobjevovala, nebo alespoň ne v těch, do kterých mi dovolila nahlédnout.

Vede mě do chodby. „Říkala jste, že o jeho minulosti už víte všechno.“ Na několik vteřin se zamračí. „Tak dobrá. Můj synovec mi platí za to, že jeho pokoj pronajmu na zbytek tohoto měsíce.“

To odpovídá na mou nevyřčenou otázku ohledně policajta, který by se na Carla mohl přijít podívat, až budeme pryč. Jestli existuje, paní T. má své vlastní důvody, proč bude chtít, aby se držel dál.

Snaží se to vychytat. Bojí se, že si to rozmyslím. Trochu do toho strkám nos. Kam ty peníze mizí, paní T.? Rozhodně ne do nábytku, spižírny plné vepřového, fazolí a burákového másla, dvou koupelen se zrezivělými tyčemi a články z *Reader's Digest* na zdech.

Jen zámky na dveřích a lékárníčky jsou nové a lesklé. Nejnovějším předmětem v domě je televize, ale ta běží čtrnáct hodin denně a už tím věčným bzučením předpovídá svou brzkou smrt. Ráda bych paní T. nahlásila, ale mohlo by se mi to vymstít. Mám v plánu do jejího života vejít a zase zmizet.

A taky, kam by se pak poděla ta žena se závojem? Kdo by ji objal?

„Beru ho s sebou,“ uklidňuji ji. „Jen bych ráda věděla, jestli na někoho za dobu, co tu je, zaútočil.“

„To záleží na tom, co tím myslíte. U těchto lidí mám nízká očekávání. Ne všechno se ke mně donese, víte? A tady Carla si nikdo moc nechce znepřátelit. Ostatní mají dost rozumu na to, aby si s ním nezačínali. Nemají rádi jeho divné kamarády.“ Zasmála se.

Zase jsem překvapená. Paní T. ani Carl nikdy předtím žádné kamarády nezmínili. *Bude chybět ještě někomu?* Nad tím teď nemůžu přemýšlet.

Carl z pod polštáře vytahuje něco kovového a lesklého. Mizí to v kufru.

Spěšně zavírá víko. „Hotovo.“ Má na sobě džíny, hrubou modrou košili, obnošený kožený pásek a ty své těžké boty. Je to to nejlepší, co má, což vím, protože jsem prohledávala každý centimetr pokoje. Z jeho snahy vypadat k světu mě trochu mrazí a zároveň mě to trochu dojíká.

Neskrývá to. Těší se.

Sama jsem se připravila, jak nejlíp jsem dokázala.

„Poslední den v měsíci,“ připomíná mi paní T. „To už musí být zpátky.“ Pak se otáčí přímo na něj. „Pane Feldmane, ne že dostanete nějaké zběsilé nápady o svobodě. Tohle bude vaše první a poslední dovolená z penzionu paní T.“

Doprovodí nás ke dveřím. Čeká tam řada bývalých zločinců, dva muži a tři ženy. Jeden závoj, jedna baseballová čapka, pár růžových pantoflíčků, jedna holá hrud', jedna havajská košile s palmami. Dva vrazi, jeden žhář, jeden, co obtěžoval děti, a jeden násilník. Všem byla zjištěna demence a již dřívější tendence k agresi. Jejich soudní procesy jsem si našla na internetu, zavolala jejich sociálním pracovníkům a po večerech klábosila s namanou paní T.

Růžové střevíčky jsou nejhodnější. Zastřelila svého zete pět dní potom, co znásilnil její dceru. Když ji pak v sedmdesáti čtyřech pustili z vězení, její dcera už byla mrtvá. Bohužel se nenašel nikdo, kdo by zasáhl a odpráskl dalšího násilníka, kterého si vzala.

Paní T. se naklání blíž, až cítím její dech na tváři. „Bude chtít foťák. Určitě nepotřebujete, abych vám říkala, že je to sakra blbej nápad. Kdyby něco, sáhněte po lahvičce s červeným křížkem na víčku. Pozdravujte ode mě Floridu.“ Zabouchne za námi dveře. Konec.

Nekonečné azurové moře. Slaná chuť v ústech, sůl na kůži. Žádné hodiny.

Tam ovšem nejedeme a Carl to ví.

Už teď mě předběhl a obdivně hvízdá při pohledu na černý buick zaparkovaný kousek od nás. Neobtěžuji se mu říct, že je jen půjčený ani že se ho pak zbavíme. Nenechám si nic, podle čeho by mě později mohl vystopovat. Až bude po všem, budu jedním z těch nesčetných peříček v jeho mozku, které se mu nedaří chytit.

Otevírám kufr auta a pak vykročím ke Carlovi, abych od něj vzala zavazadlo. Nevšímá si mě, lehce ho zvedá a hází dovnitř. Zabouchne kufr. Nepřekvapuje mě to. Je silný. Už teď vypadá vyšší, robustnější. Paní T. má ve formuláři napsáno, že Carl měří 180 cm. Staré policejní hlášení tvrdí, že měří 190. V obou dokumentech stojí, že příští čtvrtek oslaví šedesáté druhé narozeniny.

Otevře zadní dveře a ohlíží se zpátky k vězení paní T., dvoupatrovému viktoriánskému domu, ze kterého se loupe šedá omítka jako rybí šupiny. Domy na obou stranách jsou jako opuštěné mrtvolky, očištěné rybí kostřičky.

V jednom z horních oken se pohne okenice.

Carl na oplátku energicky zasalutuje.

Značné ochrnutí levé paže. Na tu frázi, tak oficiálně a jasně napsanou v jedné ze zpráv, jsem spoléhala. Až na to, že Carl teď bez problémů zasalutoval. Levou rukou. Doteď v mé přítomnosti zvedal vždy jen pravou ruku, tou teď přidržuje zadní dveře.

Přejdu k němu, zavřu dveře a zatáhnu za kliku u sedadla spolujezdce. „Na zadní ne. Pojedeš vepředu. Tady.“ Skoro jsem dodala *tati. Tady, tati.*

„Jen jsem chtěl být zdvořilý,“ vysvětluje.

Nasouká se dovnitř. Spustí okénko. Zubí se, protože okénko nevydalo žádný zvuk. Zavře ho. Spustí. Zakouší svobodu.

Pokládá známý žlutý papír na palubní desku. „Ten seznam podmínek. Kdybys zapomněla.“

„Nezapomenu.“

Zařadím. Polovinu svého života jsem se na Carla připravovala. Náhle mě děsí představa, že deset dní nebude stačit.

Rachel mámě lhala.

„Už jsem ti řekla, že *nikam nepůjdeme*.“ Každé slovo sršelo vzteky.

Má sestra tu byla kvůli mně uvězněná, nesměla na narozeninový večírek s přespáním. Musela mě hlídat, aby rodiče mohli na svatbu už dvakrát rozvedené kamarádky.

V televizi hlásili bouřku.

Když rodiče odcházeli, obloha byla světlá a čistá.

Když si Rachel zavázala tkaničky svých nejobnošenějších botasek, bylo mi jasné, kam chce jít – k propusti blízkého potoka, který ráda prozkoumávala. Museli jste překonat čtrnáct vyčnívajících kamenů, abyste se dostali k otvoru do tunelu, kde se většinou zachytily různé drobné poklady. Stará láhev, stříbrný prstýnek, jednou dokonce promáčená peněženka s padesáti dolary.

Byly jsme asi v půli cesty z kopce, déšť pleskal o hladinu potoka, když z Rachel vyprchal vztek. „Tohle není dobrý nápad. Jdeme zpátky.“

Vtom jsme zaslechly výkřik. A další. Sto metrů pod námi jsem zahlédla chlapce, jak stojí na kraji tunelu a mává rukama. Z oblohy se teď snášely provazy deště a potok jako by se vařil. V tunelu, kde většinou bylo jen několik centimetrů bahna, teď stoupala voda a sahala chlapci po kolena. Hoch vypadal, že se bojí přebrodit ke břehu.

Rachel mě ochranitelsky popadla za ramena. Nikdo můj strach nedokázal rozeznat tak jako ona. „Počkej tu. Ani se *nehni*. Slyšíš mě? Nikdy, *nikdy* nedovolím, aby se ti něco stalo.“

Než jsem stihla otevřít pusu a začít prosit, aby to nedělala, byla už u břehu. Nepohnula jsem se. Upřeně jsem sledovala, jak se Rachel pustila do podivného, nebezpečného baletu a skáče z kamene na kámen. Až na to, že kameny zmizely, pohltila je stoupající voda. Rachel skákala po paměti.

Určitě trvalo jen několik minut, než dovedla chlapce přes potok. Připadalo mi to ale nekonečné. V jednu chvíli spadl z kamene, takže se po zbytek cesty brodili. Voda chlapci sahala až po krk.

Všichni tři jsme promočení a tiší vyšplhali do kopce. Rachel šla uprostřed a držela nás za ruce. Doprovodily jsme chlapce domů a netušily, co se s ním pak stalo. Na rozloučenou Rachel objal. Nevzpomínám si, že bych ho kdy znovu viděla.

Rachel a já jsme si celou příhodu nechaly pro sebe. Domů jsme dorazily dlouho před rodiči. Rachel mě hned postavila do sprchy, uvařila mi kakao, pomohla mi do svého trička a položila mě do měkkého povlečení.

„Jsi vzhůru?“ zašeptala jsem později. „Ano,“ odpověděla Rachel ospale. „Copak?“

„Myslela jsem, že umřeš. Prosím, neumírej.“ Z hrdla se mi vydral vzlyk. Rachel vklouzla do mé postele a objala mě. Ještě dnes, když si lehnu, kolem sebe pořád cítím její paže.

Je možné, že každé dítě má podobný příběh, kdy se téměř stalo něco strašného. Možná že ta voda netekla tak rychle, vzdálenost mezi kameny nebyla tak velká, nebezpečí, ve kterém se Rachel nacházela, nebylo tak bezprostřední.

Vím jen to, že jsem tehdy viděla Rachel chodit po vodě.

Rozprostřela jsem na stůl v našem motelovém pokoji celou řadu snímků. Na některých jsou oči dokořán otevřené, na jiných zavřené. Dětské prstíky a zažloutlé zuby. Uříznuté hlavy a běžící nohy. Některé jsou tu jen do počtu, aby vyřadily Carlovy lži. Některé jsou němými svědky, kteří mohou mluvit jen k němu.

Tohle je jeho první test. Po několika hodinách jízdy se vrtí na židli, chce to mít za sebou, aby se mohl v klidu dívat na televizi.

Dohromady tu mám dvacet fotografií. Nic uměleckého, obyčejné snímky. V kufru vypůjčeného auta jich mám ještě alespoň padesát.

Pikniky a oslavy narozenin, Vánoce a Velikonoce, promoce a svatby. Když vidím ty šťastné úsměvy, představím si, co se za tou fasádou skrývá. Zlí tátové, nevěrné nevěsty, zkažená vejce, bezduché dárky.

„To jsem já.“ Je to pravda. Ukážu na dospívající dívku hrající si s dvěma štěňátky, které nám táta dovolil vzít si z útulku. Pojmenovala jsem to své Pepř, protože bylo bílo-šedé. Rachel to své okamžitě pojmenovala Sůl.

Carl nijak nereaguje. Odsunují blok s logem motelu a posouvám fotky trochu dál od sebe. „To jsi ty na vysoké.“ Zapichuji prst do fotky pěti chlapců v univerzitních tričkách a s plechovkami piva v rukou. „Ty jsi ten napravo, na kraji.“ Carl na fotku bezvýrazně zírá. Lžu. Netuším, kdo ti chlapci jsou.

Zvedám další snímek. „Tohle je strýc Jim a teta Louisa před jejich domem.“ Pravda. Na zadní straně je tužkou napsáno *Strýc Jim & teta Louisa*.

„Pěkně hnusnej dům,“ poznamená Carl. „Jsou mrtví? Vsa-
dím se, že by chtěli být.“

Je už po deváté, což není nejvhodnější doma začínat můj projekt, obzvlášť pokud Carl „zajde“, jak se píše v příručkách. Ten výraz se mi nelíbí. Demence není žádná krásná obloha. Je jako mlha, nekonečný běh púlnoční pláží, zatímco slyšíte, jak někdo běží za vámi. Běžte dál, nebo se vrhněte do černých vln. Správný výraz pro demenci by byl „stephen-kingování“.

Nemůžu si pomoci, přece jen na Carla tlačím. Od paní T. jsme se dostali až v šest, takže jsme zabili skoro celý den. Během devadesátiminutové jízdy dřímal, nebo to alespoň předstíral, dokud jsme z Fort Worthu nedojeli na předměstí Waca. Tiše spořádal večeri v Dairy Queen a chvilku si stěžoval, že ledový čaj, který nám naservírovali, chutná jako říční voda se sirupem.

Stěžoval si, přestože to v Dairy Queen miluje. Tahle restaurace je dokonce čtvrtou položkou na jeho seznamu podmínek. Když jsem nám objednávala jídlo, přistihla jsem ho, jak na mě zírá. Nebyl to příjemný pohled. Byl chladný, zkoumavý. Prohlížel si mě, vytvářel vlastní plány.

Začíná skládat fotky na sebe. „Tohle je pěkná díra.“

„No,“ odseknu, „neplatíš ji ty.“ V příručkách se píše, že se odsekávat nemá.

Když jsem si před dvěma dny ze spořicího účtu vybrala 4 000 dolarů, přišlo mi to jako celé jmění. Polovina částky je teď